

Murhamysteerien aatelia

Agatha Christien huippuhyvä romaani *”Robert Acroydin murha”* (1926) kertoo mieltä raastavasta murhamysteeristä, joka saa lukijan kuin lukijan koukuttumaan tarinan edetessä. Tohtori James Sheppard joutuu yllättäen mukaan kotikylässään tapahtuneen murhan selvittelyyn uuden naapurinsa Hercule Poirotin kanssa. Sheppard saa kuulla Poirotin mestarietsivän menneisyydestä ja pääsee todistamaan tämän uskomattomia taitoja. Tarina kiehtoi minua alusta asti, sillä kirjan alussa Christietä koskeissa tiedoissa romaanin sanottiin olevan kirjoittajan yksi lemppareista omista teoksistaan. Mielestäni teos on todella hyvä, mutta tekijän saattaa arvata jo heti alussa, niin kuin itselleni kävi. Kyseenalaistin kyllä ajatustani romaanin edetessä, mutta päädyinkin olemaan oikeassa.

Romaanin juoni etenee samaan tapaan kuin rikosromaaneissa usein. Ensin esitellään taustakontekstia ja paikalla olevat mahdolliset syylliset. Sitten tapahtuu murha, jonka jälkeen jokainen henkilö ja heidän mahdolliset motiivinsa esitellään tarkemmin. Lopulta tekijä ja motiivi paljastetaan. Juoni oli mielestäni todella hyvä, sillä tekijästä ja pikkutarkoista yksityiskohdista annettiin vihjeitä jo romaanin alusta asti. En itse osannut yhdistää paloja, mutta lopussa oleva paljastus yksityiskohdista sai oloni tuntumaan todella tyhmäksi, sillä tapahtumat olivat aivan tajuttavissa. Niin kuin Christien romaanit usein, tämäkin sai minut taas miettimään kuinka loistava kirjailija hän oikein on.

Henkilöhahmojen inhimillisuus ja epätäydellisyys sai minut kiinnostumaan teoksesta todella paljon. Etenkin päähenkilön sisko, joka on todella innostunut juoruilusta ja ihmisisten tietojen paljastumisesta herätti minussa tunteita. En samalla pitänyt hänestä, sillä hän luuli olevan aina oikeassa, mutta toisaalta olisin itsekin yhtä utelias samanlaisessa tilanteessa. Muut henkilöhahmot tekivät kuinka parhaakseen näki, eli he pitivät salaisuuksia, jotka turvaavat oman selustansa. Ihmisluonne on usein samanlainen, omaa turvallisuutta ajatellaan ensin, jopa ennen kuin murhatapaus saataisiin ratkaistua. Tämä ei kuitenkaan onnistu, jos kuuluisa Hercule Poirot esiintyy romaanissa. Pidän siitä, millaiseksi Christie hänet loi, sillä ystävällisyys, päättäväisyys ja viisautta kasaavat mielenkiintoisen kokonaisuuden.

Murhamysteerien ystäville romaani on täydellinen, niin kuin mielestäni tähän mennessä lukemani Christien kirjat kaikki ovat. Uskon, että monet ratkaisevat mysteerin minua paremmin vihjeiden avulla, joita romaanissa viljellään. Jokaisella esineellä ja mainitulla tapahtumalla on väliä romaanin kulkuun, eikä mitään ole muuten vain ilmoitettu. En tajunnut läheskään kaikkia romaanissa esiintyviä vihjeitä, mutta rakastan tunnetta, kun lopussa kaikki valkenee. Odotan aina innolla loppuratkaisua ja selontekoa kaikista yksityiskohdista, mitkä tekevät Christien teoksista niin mielenkiintoisia.

Kokonaisuutena antaisin kirjalle neljä tähteä viidestä, sillä vaikka romaani on mielestäni yksi Christien parhaista, murhan tekijän saattaa tajuta jo alussa. Henkilöhahmojen mielenkiintoisuus ja inhimilliset puutteet tekivät romaanista samaistuttavamman ja mielenkiintoisemman lukea. On myös mukava odottaa jokaisen salaisuutta ja mahdollista motiivia. Parasta kirjassa kuitenkin on Hercule Poirot ja hänen luonteensa. On joka kerta mukava lukea hänen keinoistaan paljastaa salaisuudet ja yksityiskohtien merkityksen analysointi. Odotan aina innolla kirjan loppuratkaisua, ja usein sen takia päädynkin lukemaan kirjat nopeasti. Kaiken kaikkiaan voin siis sanoa, että suosittelen kirjaa aivan jokaiselle.